

DIRECTOR

CARLES CAPDEVILA

DIRECTORS ADJUNTS

IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS

SUBDIRECTORS

DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA

EDICIÓ PAPER

JORDI CORTADA

EDICIÓ DIGITAL

SÍLVIA BARROSO

POLÍTICA FERRAN CASAS

INTERNACIONAL MARC VIDAL,

CARMÉ COLOMINA

ECONOMIA IGNASI PUJOL

SOCIEDAT JOAN SERRA

CULTURA LAURA SERRA

COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS TONI PADILLA

EMPENEM ÀLEX FONT

DELEGACIÓ A MADRID

JOAN RUSIÑOL

DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES

LAIÀ FORÉS

LLENGUA ALBERT PLA

DISSENY CRISTINA CORDOBA

FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,

XAVIER BERTRAL

COMUNITATS GUILLEM CARBONELL

TECNOLOGIA MARC CAMPRODON

EDICIÓ DE PREMSA

PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT

FERRAN RODÉS

CONSELLERA DELEGADA I EDITORA

MÓNICA TERRIBAS

DIRECTOR GENERAL

MARTA MARRÓN

DIRECTOR DE NEGOCI

ORIOL CANALS

(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ

I PROMOCIONS)

DIRECTORA FINANCERA

FOIX VALDÉ

DIRECTOR COMERCIAL

SERGI GERMÁN

DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ

SERGI RUIZ

C/ DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementes i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL: B-42598-2010

ISSN: 2014-010X

Explicar la independència

CARLES BOIX

PROFESSOR UNIVERSITAT PRINCETON

Cal celebrar que la Generalitat hagi decidit engagar (avui mateix) el pla Eugeni Xammar de comunicació internacional per explicar el plet de Catalunya a l'estranger. Les nostres reivindicacions són justes i, com han demostrat la majoria de les notícies internacionals sobre la manifestació de l'Onze de Setembre, la premsa de fora no té cap necessitat o interès a romandre captiva del govern i els mitjans espanyols i de les seves distorsions informatives habituals.

Ara bé, l'èxit d'aquest pla dependrà, més enllà de la vàlua del seu director i dels mitjans de què disposi, del discurs que elaborin i comuniquin el president i el govern de Catalunya. Si l'objectiu del Govern és assolir l'estat propi (que la majoria dels catalans entenen com un estat independent i no com una entitat federada i descafeïnada), no n'hi haurà prou amb el discurs de greuges fiscals que ha fet servir fins ara. Caldrà fer entendre al món que Catalunya vol ser lliure perquè, tot i haver-ho intentat moltes vegades, no li ha estat possible viure dins d'Espanya amb dignitat i en peu d'igualtat.

Fins l'endemà de l'Onze de Setembre, el govern de Catalunya va brandar el greuge fiscal que pateix Catalunya per justificar el seu objectiu d'obtenir més sobirania política. Ho va fer a Catalunya: el pacte fiscal va ser el punt central del contracte que va establir CiU amb els votants ara fa dos anys. Ho va fer a Espanya: el president Mas sempre ha fet referència al consens generalitzat del país al voltant d'aquesta qüestió com la millor arma que tenim per renegociar les balances fiscals amb Madrid. I també ho va fer davant d'institucions i mitjans de comunicació internacionals. Com a estratègia per incrementar l'autonomia en el si d'Espanya, era legítima i potser d'alguna utilitat. Com a eina per assolir una Catalunya sobirana amb la complexitat exterior, no funcionarà. Quan un explica que el déficit fiscal de Catalunya és gairebé del 10% del PIB, els estrangers d'esquerres (sobretot els que han visitat Barcelona) ho troben gairebé natural i justifiquen que els rics se solidaritzin (de bon grat, com Warren Buffet, o per força, com el milionari Arnault) amb els pobres. I,

SUSANA SUBIRANA
LasTolasPlanet

rador de la seva condició de minoria nacional permanent, desproveïda de garanties polítiques reals a l'estat espanyol. L'explicació del govern de Catalunya ha de partir de la premissa major, que és al cap i a la fi la que va mobilitzar la gent l'Onze de Setembre, que Catalunya és una nació, amb identitat pròpia, amb un imaginari col·lectiu sòlid i amb arrels profundes (llengua inclosa). I ha d'explicar que Catalunya és el primer referent de la idea de solidaritat col·lectiva dels seus ciutadans, de la mateixa manera que França ho és per als francesos i els Estats Units per als nord-americans.

Cal aleshores que el Govern subratlli que, dins l'estat espanyol, Catalunya sempre queda en minoria, almenys en aquelles qüestions fonamentals que l'afecten com a país. I que expliqui que una reforma federal, fins i tot feta amb consultors suïssos, no resolndria res. Perquè un sistema federal rutllí no hi pot haver sempre la mateixa majoria disposada a mantenir la resta de la federació en una situació de discriminació permanent. Això, però, és el que passa (i continuaria passant) ara a Catalunya. Quan arriba l'hora de la veritat, Espanya, tant si és socialista com si és popular, es dona la mà per escanyar el nostre país. (Per això mateix, la proposta d'Iniciativa d'incloure la possibilitat de donar suport a l'opció federal en un hipotètic referèndum d'autodeterminació em sembla un despropòsit absolut.)

Un cop indicat que Catalunya és una minoria permanent i que la reforma de l'Estat és una quimera bèstia i esgotadora, serà fàcil explicar que la sobirania és l'única solució que tenim contra la manipulació secular, la mentida sistemàtica, l'explotació, l'incompliment de promeses, la humiliació permanent, la indignitat de les brometes del Peces-Barba de torn i aquesta relació esquizofrènica en què els espanyols ens volen a dins però alhora es neguen a acceptar-nos tal com som. I, si això s'explica planejament i amb la combinació de moderació, serenitat i radicalitat que hi ha hagut a Catalunya aquests darrers dies, el món ho entendreà i ho acceptarà. Tant l'esquerra solidària com la dreta liberal. Perquè totes dues, que són filles (mig barallades) de la Il·lustració, sobreposen la llibertat a qualsevol altre principi polític, al contrari del que sembla que passa a Espanya.

Si el Govern vol convèncer a fora i servir la gent que es va manifestar fa dues setmanes, cal que expliqui que el déficit fiscal no és la causa del contenciós hispano-català sinó simplement un símptoma d'una situació més profunda i més dramàtica. L'espoli fiscal de Catalunya és l'apa-

Un cop indicat que Catalunya és una minoria permanent i que la reforma de l'Estat és una quimera esgotadora, serà fàcil explicar al món que la sobirania és l'única solució

LA CITA

“Una nació sense eleccions lliures és una nació sense veu, sense ulls i sense braços”

Octavio Paz

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

a
ara